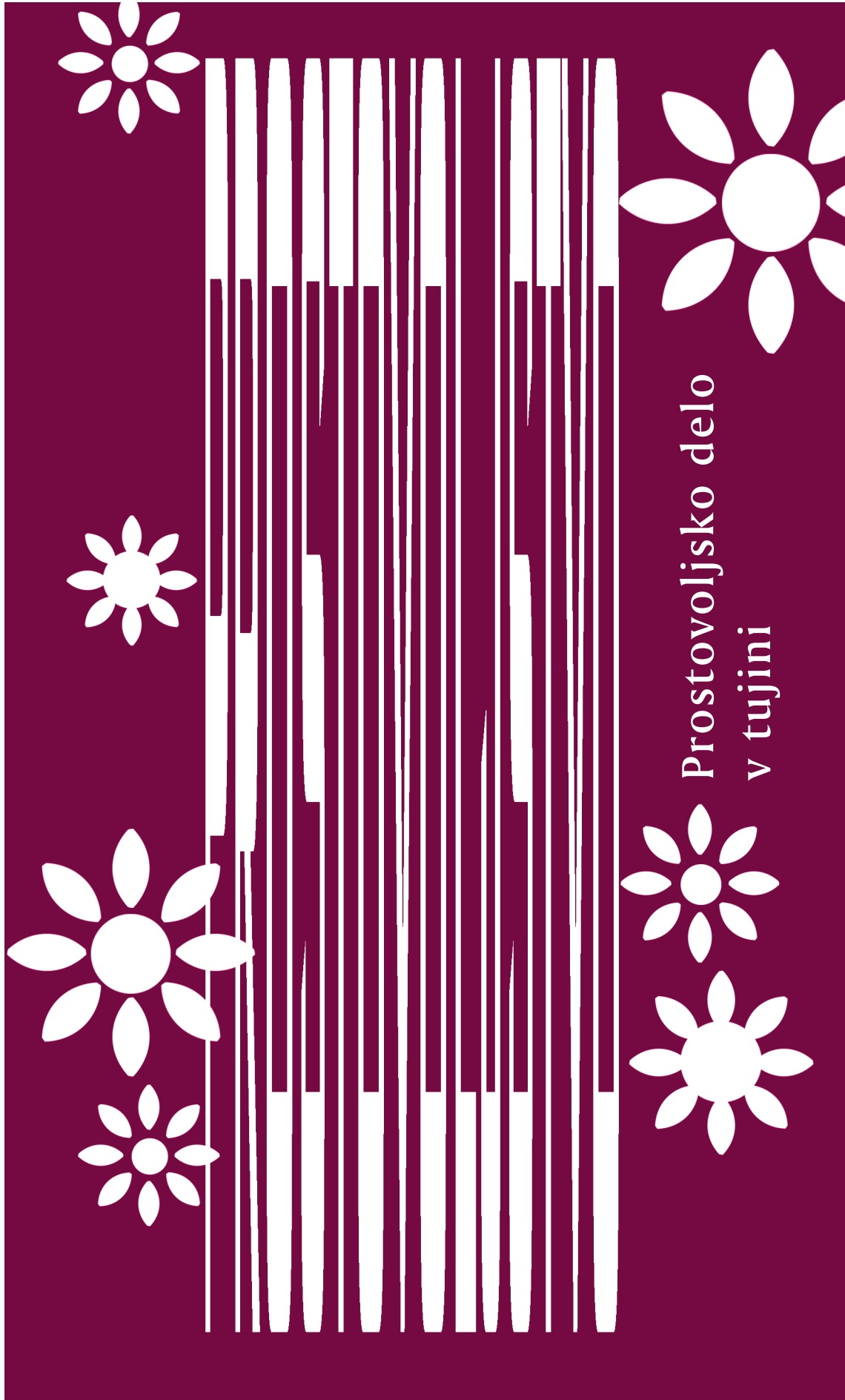

ODIRTA COINA

ČASOPIS O PROSTOVOLJSTVU

Prostovoljsko delo
v tujini

Odgovorna urednica:
Tereza Novak

Glavna urednica:
Eva Gračanin

Tehnična urednica:
Nina Nagode

Oblikovanje, prelom, ilustracije, strip:
Vladimir Ristić

Lektoriranje:
Neja Šmid

Prevodi:
Leila Muratti

Izdaja:
Slovenska filantropija
Poljanska cesta 12, 1000 Ljubljana

Tisk:
Tiskarna Januš

e-naslov uredništva:
eva.gracanin@filantropija.org

Projekt finančno podira:
ŠOU

naklada 5000 izvodov

DOBER DAN

En lep prostovoljski pozdrav!

Pa smo jo dočakali. Novo številko prostovoljskega časopisa Odprta cona. Za vse tiste, ki ste našo prvo številko spregledali (razlogi za to niso pomembni), naj zapišem, da si jo še vedno lahko preberete. V e-obliki je dostopna na www.prostovoljstvo.org/publikacije (v desnem stolpcu izberite možnost REVIJE), izvod pa lahko dobite na Slovenski filantropiji (Poljanska cesta 12, Ljubljana).

Prispevki v drugi številki večinoma plavajo v mednarodnih vodah. Tja so nas usmerili prostovoljke in prostovoljci z izkušnjami prostovoljstva v tujini. Preberete si lahko, kako se odvija prostovoljsko delo v vročekrvni Braziliji, pod žgočim afriškim soncem, deževni Belgiji ...

Na obzorju je spet učenje, študij, polnjenje naših glav z novim znanjem. Če bi radi izkusili drugačne načine pridobivanja znanja, se nam pridružite na usposabljanjih za prostovoljke in prostovoljce in vse tiste, ki bi radi izvedeli kaj več o prostovoljstvu. Termini so objavljeni na srečni 13. strani.

Če pogled usmerite na desno, boste prebrali nekaj o vseslovenskem kongresu prostovoljstva. Če obrnete list, pa o tem, kako lahko pomagate starejšim v Zambiji. Kljub temu, da je življenjska doba v nekaterih podsaharski afriških državah zelo nizka, število starejših, ki morajo skrbeti za svoje osirotele vnuke, narašča.

Bodite tam, kjer se kaj prostovoljskega dogaja!

P. S. Najlepša hvala vsem, ki ste sodelovali pri nastajanju te številke.

Eva Gračanin

ORGANIZACIJA SE PREDSTAVLJA

Društvo študentov invalidov Slovenije (DŠIS)

Maja 1996 smo v okviru Študentske organizacije Univerze v Ljubljani ustanovili Klub študentov invalidov. Ker se je število članov v nekaj letih zelo povečalo, s tem pa so zrasle tudi naše žeje in ambicije, smo se januarja 2006 reorganizirali v Društvo študentov invalidov Slovenije in postali samostojna invalidska organizacija.

Društvo je nevladna neprofitna organizacija, ki se od večine ostalih invalidskih organizacij razlikuje v tem, da združuje člane, študente ne glede na vrsto in stopnjo invalidnosti. Tako na primer v našem društvu trenutno zagotavljamo podporo in storitve ter omogočamo realizacijo študija 175 članom, ki so gibalno ovirani, študentom z okvarami vida, sluha in govora ter študentom s kroničnimi boleznimi. Pogoj za včlanitev v društvo je status študenta na katerikoli Univerzi ali Visokošolski organizaciji na območju Slovenije. Članstvo je možno do največ dveh let po izgubi statusa študenta. Član Društva je lahko tudi tujec. Simpatizer Društva pa lahko postane vsak, ki s svojim delom prispeva k boljšemu delovanju društva in podpira njegovo delo.

Več na www.dsis-drustvo.si.

VI. vseslovenski kongres prostovoljstva

Mineva drugo leto, odkar smo se prostovoljke/prostovoljci, mentorice/mentorji, organizatorice/organizatorji prostovoljskega dela in vsi, ki so tako ali drugače povezani s prostovoljstvom, zbrali na **V. vseslovenskem kongresu prostovoljstva v Sežani**. V tem času se je na področju prostovoljstva zgodilo marsikaj novega, pomembnega in zanimivega, zato se bomo januarja 2008 zbrali na **VI. vseslovenskem kongresu prostovoljstva**, predvidoma nekje na Gorenjskem.

Tema bo **Odgovornost v prostovoljstvu**. Tako bomo v okviru kongresa razpravljali o odgovornosti organizacij, mentoric/mentorjev in prostovoljk/prostovoljcev, vključenih v prostovoljsko delo doma in v tujini. Govorili bomo še o korporativnem prostovoljstvu, ki je v t. i. zahodnem svetu že dodobra uveljavljen, pri nas pa se še razvija.

Več o kongresu si boste lahko prebiral na spletni strani
www.prostovoljstvo.org/kongres.

Dr. Anica Mikuš Kos, predsednica Slovenske filantropije pozdravlja predsednika Republike Slovenije dr. Janeza Drnovška na V. kongresu.

Foto: Arhiv Slovenske filantropije

Kongres organizira **Slovenska filantropija** ob mednarodnem dnevu prostovoljstva (5. december). Ta dan je razglasila Generalna skupščina Organizacije združenih narodov s posebno resolucijo.

Glasovanje ZA etični kodeks.

Foto: Arhiv Slovenske filantropije

Dosežki V. vseslovenskega kongresa

Okrog 400 udeležencev **V. vseslovenskega kongresa** je sprejelo **Etični kodeks organiziranega prostovoljstva**. Kodeks predstavlja osnovne napotke dobrega dela v prostovoljstvu, ki naj bi jih upoštevale vse prostovoljske organizacije, ne glede na dejavnost, v katero so prostovoljke in prostovoljci vključeni.

Kodeks je do sedaj podpisalo 241 organizacij iz vse Slovenije.

Kodeks najdete na: www.prostovoljstvo.org/kodeks.

Tereza Novak

Pozabljena generacija

Konec aprila 2007 se je majhna slovenska delegacija odpravila v Zambijo. Razlog je bil sodelovanje v razvojnem projektu organizacij Help Age International, Slovenske filantropije in Života 90 z naslovom: Prislunhimo pozabljenim revnim Afričanom in ukrepajmo znotraj Evropske razvojne politike. Razvojni projekti so v našem besednjaku tisti, ki jih izvajajo organizacije »razvitega sveta« za dežele v razvoju.

Slovenska filantropija že vrsto let sodeluje z mednarodno organizacijo Help Age International, ki skrbi za starejše in ima sedež v Londonu. Do leta 2005 smo sodelovali predvsem na Balkanu in v državah bivše Sovjetske zveze. V letu 2006 smo se odločili za sodelovanje v razvojnem projektu, katerega cilj je izpostaviti posebno težak položaj starejših Afričanov na evropski ravni in v posameznih deželah članicah evropske unije in uveljaviti starejše kot posebno ciljno skupino neposrednih prejemnikov finančnih pomoči.

Kar smo videli v Zambiji, je bilo res pretresljivo. Pozabljena generacija žilavih ljudi, ki jim je svet po meri Evropejcev tako daleč, kot je le lahko. Vedno znova me prevzame dejstvo, da geografska razdalja, v primerjavi s tiso v naših glavah, ne pomeni nič. Vsaj v današnjem času ne. Ko že mislimo, da vemo vse, polni informacij s televizije, časopisov, interneta ugotovimo, da je srečanje v živo nekaj popolnoma drugega. Hvaležna sem za delo, ki ga opravljam, saj spoznavam stvari iz drugega zornega kota.

Dežela je naravnost pravljica. Velika, redko poseljena in solastnica enega od velikih čudes sveta, Viktorijinih slapov. Bratsko si jih deli s soslednim Zimbabvejem. Osupljiva mogočnost slapov jemlje sapo, prav tako pa tudi beda starejših prebivalcev Zambije. In otrok, za katere morajo skrbeti. Slapovi so na reki Zambezi, malem morju, ki nikogar ne pusti hladnega. Mogočna reka, kjer domujejo sloni, povodni konji in še mnogo drugih živalskih prebivalcev Afrike. Čeprav so bili slapovi v tistem času na vrhuncu svoje moči (konec aprila, začetek maja), ni bilo veliko turistov.

Naš turističen del odprave, je trajal le en dan. Toliko da znamo povedati tudi kaj lepega in navdušujočega o Zambiji. Sploh pa to ni slaba poteza. Dežela namreč nujno potrebuje turizem. Je zelo urejena in čista. Zdi se, da imajo ljudje tako malo, da še smeti nimajo iz česa proizvajati. So prijazni, na deželi in v predmestjih večinoma revni. Če pa se hočeš razvajati, ti to omogočijo. Na srečo tam potem pustiš tudi kar nekaj denarja.

Naša odprava je imela drug namen. V času bivanja v Zambiji smo prepotovali kar dobršen del države, iz glavnega mesta Lusake do Livingstona z veličastnimi slapovi. Z aktivisti seniorske organizacije Senior Citizens' Association of Zambia (SCAZ) smo obiskovali njihove člane in tiste, ki jim je SCAZ s pomočjo donacij iz tujine uspel pomagati toliko, da lahko vsaj za silo s svojim delom preživljajo sebe in svoje osirotele vnuke. Pokazali so nam namreč, da že majhne pomoči, ki so jo deležni starejši, pomagajo preživeti ne le njim, ampak pa tudi osirotelim vnukom, za katere skrbijo. AIDS in druge katastrofe, s katerimi se spopada Afrika, so namreč močno spremenili tradicional-

no družinsko ureditev. V deželah, ki jih je, kot Zambijo, AIDS hudo prizadel, umira generacija staršev, ki naj bi skrbeli za svoje ostarele in otroke. In tako starejši ostajajo sami, brez dohodkov, negovalci svojih bolnih otrok in skrbniki njihovih sirot.

Obiskali smo kar nekaj vasic, ki so od daleč, s ceste, izgledale kot slike iz hrepenečih sanj po romantičnem dopustu. Vendar je resnica teh slik nekaj čisto drugega. Prebivalci vasi so bili v glavnem starejše ženske in moški, okoli njih pa gruče otrok. Videli smo gotovo več kot dvesto otrok in kar je mene, mammo petletnika, pretreslo, je, da je med vsemi temi otroki le eden imel igračo, pa še ta je bila polomljena. Njihovi domovi so majhne kočice, brez postelj, stolov in miz. Nič ni notri, le nekaj posode za kuhanje. Spijo na krpah, s katerimi mi ne bi več vedeli kaj početi. In notri, na nekaj kvadratnih metrih, cela vojska otrok in starka ali starec. Ne mislite, da je to tako, ker radi spijo na tleh. Ne, le za posteljo nimajo, ne prostora, ne denarja, ne moči, da bi jo naredili.

Eden od pretresljivejših obiskov je bil v vasi blizu Lusake. Vas ni bila polna.

Bilo je dopoldne. Na polju sta delala le starca. Otroci so bili v šoli. Mladi moški in ženske pa so posedali pred vaškim barom, omamljeni od opojne alkoholne pijače, ki jo varijo sami. Gospodu, ki smo ga obiskali, smo prinesli kruh in mleko, vsaj nekaj v zahvalo, ker je bil pripravljen govoriti z nami. Takoj, ko smo ga pustili samega, je pritekla mlajša ženska, ki je z drugimi posedala v baru, in mu hotela vzeti prejeto hrano. Odvrnili smo jo, vendar je verjetno to naredila kasneje, ko nas ni bilo več.

Na prvem srečanju, ko smo se v Nairobiu zbrali vsi partnerji v projektu, Evropejci in Afričani, so se mi zdele zgodbe, ki so jih pripovedovali starejši afriški kolegi, skoraj nemogoče. Da starejše ženske obtožijo čarovništva, lahko celo ubijejo, samo zato, da pridejo do njihove posesti, kar je lahko le majhna koliba, morda njiva. Vse to se mi je takrat zdelo pretirano. Vendar je v svetu, kjer vlada absolutna revščina, to še kako mogoče. Še pri nas, kjer so starejši ljudje tudi zaradi nevladnih organizacij in njihovih programov osveščeni in se vedno bolj zavedajo svojih pravic, se dogajajo hude svari.

Tudi sama sem jo izkusila med iskanjem primerne stanovanja za svojo družino, kar pri nas vsekakor ni mačji kašelj. V bogati deželi Sloveniji je vse po meri tistih, ki imajo veliko. Tudi cene stanovanj, ki jih večinoma kupujemo tisti, ki nimamo tako veliko. Ker mi je naselju, v katerem živim, všeč, sem se odločila, da ostanem kar tam. Kmalu se je to izkazalo za neizvedljivo. Cene v mojem naselju so astronomske, za nakup je treba imeti presneto bogato žlahto. Ampak v času, ko sem še iskala možnosti, sem naletela na primer, ki me je globoko prizadel. Bilo je takole.

Povabila sem se na ogled stanovanja. Majhnega, vendar udobnega za enega človeka. Dve sobi, nič več. Zdelo se mi je sicer premajhno, presenetila pa me je velika nezainteresira-

Družina starih staršev in otrok pred svojim domovanjem.

Foto: Dare Čekeliš

nost gospe, za katero sem sprva mislila, da je prodajalka, za potencialno stranko. Ker je gospa, oziroma njena hči razlagala, da iščejo manjše stanovanje za mamo, sem ob koncu ogleda gospo povabila k sebi, samo čez cesto, naj si pogleda, če bi to bila možnost zanjo. Priznam, da mi je bilo všeč, ko sem prišla ven, saj je bilo vzdušje v tem domu grozno.

Čez kakšno uro je gospa res prišla k meni, vendar ne na ogled stanovanja, ampak je vsa pretresena in obupana pri meni odsedela več kot uro in mi pripovedovala o tem, kako hudo ji je, ker jo hčerka meče iz stanovanja, da bi s prodajo zaslužila. Ona pa, da noče iz stanovanja, da ima tukaj prijateljice, da ji je všeč, da si ne želi manjšega prostora, da je že stara, blizu osemdeset let, in da verjetno nima več veliko življenja pred sabo. Pretreslo me je. Več dni sem iskala možnosti, kako gospe pomagati. Prinesla sem ji vse mogoče naslove, na katere se je lahko obrnila po pomoč. Pa ni nič pomagalo. Gospa je pred leti, ko sta z možem še skupaj živela v stanovanju, prenesla lastništvo na hčer, ki je stanovanje po slovenskem stanovanjskem zakonu odkupila. Zdaj je pač uveljavljala svojo pravico o razpolaganju s svojim premoženjem. In, kot so mi povedali tisti, ki se s tovrstnimi primeri ukvarjajo, je takšnega nasilja nad starejšimi v Sloveniji veliko. Po tej izkušnji se mi ne zdi več

tako nemogoče, da kakšno staro afriško gospo, ki nima nič razen kože in lastnega življenja, obtožijo čarovništva, da ji vzamejo kočo. Za nas bi bila brez vrednosti, a za ljudi v Afriki je vredna najmanj toliko, kot stanovanje te stare gospe v urejenem ljubljanskem naselju.

In tako lahko povežem ta dva svetova. V resnici je svet le en in med seboj smo resnično bolj povezani, kot se nam zdi. Ker človeške zgodbe niso tako zelo različne, mislim, da si lahko med seboj pomagamo. Na primer tisti, ki živimo v bogatih družbah, tistim, ki živijo v revščini. Razlika je, če imaš malo v družbi, ki je bogata in te kar tako ne prepusti samemu sebi, in če imaš malo ali nič tam, kjer govorimo o absolutni revščini. To pomeni biti brez strehe nad glavo, brez hrane, brez obleke, brez izobrazbe in brez perspektive. Mogoče je občutek enak, ampak v prvem primeru vsaj stradaš ne. Kar je po mojem prav, je to, da se borimo proti vsakršni obliki nasilja, najsi je to nad starejšimi, otroki, ženskami, moškimi ali živalmi. Pa na naravo ne pozabimo. In nasilja elite nad večino in potrošništva nad življenjem. Zdi se mi, da to vse lahko združimo v enem življenju, pa še osmislili ga bomo. Ampak o tem moramo govoriti in razmišljati in ne prepuščajmo sveta kar tako vsakemu, ki pride mimo in pravi, da ve, kaj je prav - za nas.

Alenka Oblak

Prostovoljsko delo v Braziliji je tako kot riž in fižol ...

... vsak dan. Skoraj. Ker je pomoč drugim nekaj običajnega. Tako običajnega kot večerni pogovor družine ali s sosedi pred hišo. Ali praznovanje božiča, ki se ga praznuje z mamo, brati in sestrami, če se ve, kdo je oče, pa še z njim, čeprav zato potuješ na drug konec države. Ali kot gledanje televizije. No, skoraj tako, ker televizija je prižgana cel dan, prostovoljsko pa ne delaš nujno vsak dan. Čeprav lahko. To še ne pomeni, da pomagaš vsakemu in vedno. A posameznik najprej pomisli na skupnost – širšo družino, sosede, prijatelje, župnijo, sosesko. Tudi če si reven in nimaš vsak dan za jesti, kar velja za veliko ljudi v Braziliji.

To ne pomeni, da se pretrgajo od dela, lahko se celo zdi, da je vsakodnevno življenje lagodno, kar je lahko napačna predstava, če ne pogledaš v ozadje. Ljudje imajo namreč prednost pred delom. Veliko šteje prijaznost, dober izgled (da dobro izgledam in da imajo dobro mnenje o meni), občutek, da pripadaš. Razlogi, zakaj nekaj narediš prostovoljsko, so različni.

V mestu Corumbá, kjer sem živela,

živi kar nekaj mladih, ki vsak dan delajo prostovoljno po dve uri. Res je, da v zahvalo dobijo kosilo, kar marsikomu pride prav, a če bi bil to poglavitni razlog, ne bi bili pripravljeni celo leto poslušati vodje, ki jih pohvali, a jim tudi naravnost pove, če kaj ni dobro narejeno. Nenavadno je, da ti kdo to pove naravnost, ker si vsi želijo biti dobri. A vsako leto se javi nekaj ljudi in vsak dan kot prostovoljci vodijo delavnice za otroke in mlade.

Na primer Sara – običajno nasmejana, polna idej za norčije; lani se je razšla s fantom, ki jo je prevaral z njeno prijateljico; šest let je bila v samostanu, kjer je skoraj končala študij psihologije; pri triindvajsetih je

izvedela, da je posvojena, pri štiriindvajsetih, da je pravzaprav ugrabljena in po rodu Paragvajka; ko je spoznala pravo mamo, je ta čez en mesec umrla v prometni nesreči; študira socialno delo, rada dela z otroki in mladimi.

Zveni neverjetno? Se zdi kot zgodba iz telenovele? Sara je običajno brazilsko dekle sredi dvajsetih. No, ne čisto običajno, ker nima še otrok. Dve leti je bila na invalidskem vozičku, brez velikih možnosti, da shodi, a je shodila. V zahvalo se je odločila, da bo eno leto delala kot prostovoljka. Dopoldne in popoldne je delala z otroki in mladimi v neke vrste podaljšanem bivanju – učila jih je različnih ročnih spretnosti,

Če le morejo, pomagajo sosedom.

Foto: Alenka Oblak

Norčije so vsakodnevna popestritev življenja.

Foto: Alenka Oblak

igranja instrumentov. Po nekaj mesecih je šla pomagat še v zavetišče za otroke med 0 in 6 let, kjer so otroci, katerih starši niso dobro skrbeli zanje, za nekatere pa je bila to sirotišnica. Tam je zvečer in ob vikendih pomagala hraniti otroke, jim menjavati plenice, čistiti, se igrati z njimi, jih učiti ...

Čeprav sem že dvakrat odšla tja kot prostovoljka, sem se ob njih še vedno počutila sebično. Prvič sem šla prek Misijonskega središča Slovenije in ostala deset mesecev. Delala sem na projektu botrstva, v okviru zgoraj omenjenega podaljšanega bivanja sem imela delavnico z izdelki iz vrvi za mlade, mladinske delavnice, s skupino staršev smo premlevali vzgojne teme, spremljala sem domače prostovoljce.

Za drugič sem iskala izgovor, da grem in sem šla delat terensko delo za študij. Ker sem že poznala ljudi, sem rekla prijateljici, da bi prišla in prostovoljsko delala. Kaj bom delala in kje bom živela, smo se odločili, ko sem

prišla tja, a če človeka poznaš, mu lahko zaupaš. Delala sem na istih krajih kot Sara, v zameno sem dobila bivališče in hrano, ostala sem štiri mesece.

Pričakovanja sem imela velika, predvsem glede tega, kaj lahko naredim, in o načinu dela. Tega sem se začela zavedati, ko je začelo prihajati do konfliktov. Imela sem tudi svoj pogled, evropski pogled. Če delamo projekt, je treba narediti analizo, potem postaviti namen, si razdeliti naloge ... Treba je narediti toliko in toliko stvari, ne pa se samo pogovarjati. Čisto zares sem se teh težav zavedala šele drugič, ko sem poskušala razumeti življenje domačinov. ◆

V delavnicah ročnih spretnosti se otroci in mladi učijo izdelovanja uporabnih stvari.

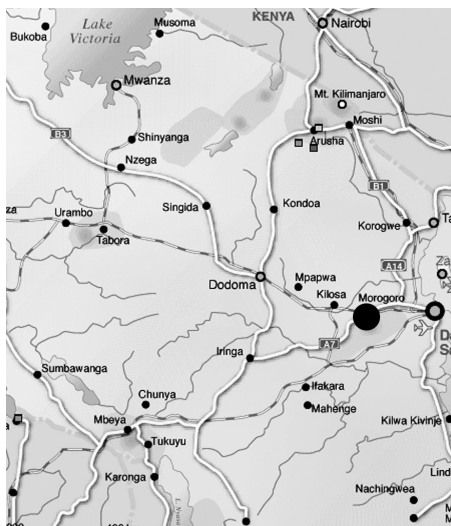
Foto: Alenka Oblak

Mojca Petrič

Moje ime je Mojca Petrič in sem skorajšnja absolventka psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, prav tako pa ena izmed letošnjih GLEN-ijev, prostovoljcev, vključenih v GLEN mrežo (Global Education Network of Young Europeans).

S 30. julijem 2007 začnjam, skupaj z Myriam iz Nemčije in Stefanom iz Avstrije, delo na projektu »Integracija otrok in mladostnikov z motnjo v duševnem razvoju« (»Integration of Handicapped«). Projekt se odvija v Tanzaniji, natančneje v Morogoru, v Mehayo centru. Strokovni delavci centra, lokalni prostovoljci in prostovoljci, ki prihajamo iz Evrope, bomo skušali po naših najboljših močeh pomagati otrokom in mladostnikom z motnjo v duševnem razvoju, da sčasoma razvijejo veščine oz. spretnosti, ki jim bodo omogočile čim bolj samostojno življenje. Več o našem projektu, prav tako pa o ostalih letošnjih projektih in sami GLEN mreži, si lahko preberete na www.glen-eu.org.

30. julij – 5. avgust 2007

»Karibu Mojca.«

V nedeljo, 30. julija 2007, polna pričakovanj prispem v Dar es Salaam. Po manjših zapletih s pridobivanjem delovne vize (ki na žalost velja le 2 meseca in za katero sem plačala nekoliko več, kot sem pričakovala) ob odhodu iz letališča zagledam tri znane obraze: Myriam, Stefana in Mathiasa, ki me pričakajo z napisom: »Karibu Mojca.« (»Dobrodošla.«). Mathias je, prav tako kot mi trije, eden izmed prostovoljcev GLEN mreže. Super fant, res sem ga bila vesela. Vedela sem, da nam bo popestril teden, ki ga

je nameraval preživeti z nami. Pred pričetkom lastnega projekta v Keniji se je namreč odločil, da nekoliko prepotuje Vzhodno Afriko, kamor je vključil tudi nas in naš projekt.

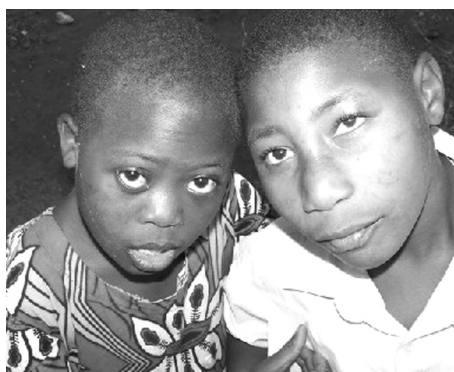
Čakala nas je triurna vožnja do mesta, kjer bom preživela naslednje 3 mesece: Morogora in prvo srečanje z mamo Lindo, ravnateljico Mehayo centra. S sprejemom, ki smo ga bili deležni, nam je dala vedeti, da smo resnično dobrodošli. Še posebej se razveselim nasmejanih "palčkov" – otrok iz centra – polnih energije, ki tekajo okrog nas in si želijo naše pozornosti. Brezskrbnost in dobra volja, ki jo izžarevajo, mi dajo pristen občutek, da bo čas, preživet tukaj, res nekaj posebnega.

Tako kot Myriam in Stefan, ki sta prispela nekaj dni pred mano, sem lahko sama izbrala način, kako in koliko se želim v tem tednu vključiti v aktivnosti centra. Res je, da smo imeli prvi uradni sestanek s strokovnimi delavci, v okviru katerega smo izvedeli več o načinu dela in o naših vlogah, pa vendar so nam dali nekaj časa, da spoznamo in navežemo stik z otroki in mladostniki. Sama bom delala s skupino najstnic, med katerimi moram posebno pozornost posvetiti dvema simpatičnima punčama z imeni Halima in Jackline. Neko-

liko sem bila presenečena, ko sem izvedela, da ima center to leto tudi dva svetovalca, socialna pedagoga iz Norveške, podobnih let kot smo mi prostovoljci. In res sem zadovoljna, da je tako. Menim, da imata ogromno znanja in veliko srce, zaradi česar bomo vsi skupaj pridobili več, kot sem pričakovala pred prihodom.

V tem tednu sem tako prisostvovala pri obrokih, ki so jih deležni otroci, jim pomagala in jih nekoliko usmerjala pri pospravljanju jedilnice; skupaj z lokalnimi prostovoljkami sem pripravljala zelenjavo, podobno špinači (zaradi česar sem dobila prve žulje) šli smo na krajše sprehode ali pa se igrali s punčkami. Neverjetno, koliko domišljije imajo ti otroci. Kamen ali koruzni storž obdan s krpico in že imamo popolno igračo. Vzeli smo le še vsak eno krpico, ki je predstavljala "kango" (tradicionalno oblačilo, uporabno na tisoč in en način), položili punčko na hrbet, kot to počnejo tukajšnje ženske, in odšli na sprehod. Lepo je znova biti otrok ...

Seveda smo si tako ali drugače popestrili tudi proste trenutke in večere, obiskali "Udzungwa Mountains National Park" (raj za botanike in pohodnike!!!), začeli pa smo tudi s prvo učno uro svahilija. In tako lahko za zdaj rečem le še: "Kwaheri."

Otroka iz Mehayo centra v Tanzaniji.

Foto: Mojca Petrič

(Adijo.). V meni se poraja preveč vtisov, da bi lahko vse spravila na papir ...

6. avgust – 12. avgust

Luščenje koruznih storžev

Ja, minuli teden je zame predstavljal precejšnji izziv ... a v pozitivnem smislu. Moje roke niso vajene pranja večje količine res umazanega perila (prah), predvsem pa ne večurnega "luščenja" koruznih storžev. Za Mehayo center je prišel čas žetve koruze. Lokalnim prostovoljcem in otrokom gre delo dosti bolje od rok kot nam, GLENIjem. Moji prsti so polni žuljev, a sčasoma postaja bolje. Pa vendar je delo, ki ga opravljamo, na svoj način zelo prijetno. Velika skupina ljudi, ki z dobro voljo in nasmehom na obrazu dela za isti cilj ... pogovori z različnimi ljudmi, o različnih tematikah ... učenje drug od drugega.

Ostale aktivnosti (kot je na primer delavnica bobnanja) so v tem času na stranskem tiru, zato tudi nimamo ustaljenega urnika. Delamo, kolikor smo pripravljeni in sposobni postoriti. In lahko rečem, da skušamo dati precej od sebe.

V sredo smo v Tanzaniji praznovali "Dan kmetovalcev" ("Farmers Day"), pri čemer so se strokovni delavci odločili, da otrokom in mladostnikom polepšamo dan s tem, da jih odpeljemo na sejem (imenovan "Nane Nane"). Prijetno jih je bilo opazovati in poslušati, kakšna so njihova pričakovanja. Predvsem so želeli videti slona in leva. Na žalost je zaradi slabe organizacije, predvsem pa zaradi množice ljudi, ki so se skušali čim hitreje preriniti skozi ozka vrata, vse skupaj padlo v vodo. Opazili smo lahko, da je za nekatere izmed otrok situacija predstavljala prej obremenitev kot prijetno izkušnjo. Tudi sama sem občutila, da bom težko zmogla odgovornost, ki mi je bila naložena. Tako smo se po daljšem premisleku in manjšem razočaranju napotili nazaj proti domu. Seveda pa je tako spodletel tudi eden izmed ciljev, otroke čim bolj vključiti v življenje in aktivnosti ostalih prebivalcev Morogora. Pa vendar, na podlagi izkušenj se učimo. In verjamem, da bomo lahko naslednjič otrokom res ponudili nekaj, česar se bodo z nasmehom na obrazu še nekaj časa spominjali.

Mojčin dnevnik lahko prebirate tudi na www.prostovoljstvo.org/glendnevnik.

GLEN je mreža 12 nevladnih organizacij iz različnih držav Evropske unije (Nemčije, Avstrije, Češke, Estonije, Francije, Litve, Latvije, Madžarske, Malte, Poljske, Slovaške in Slovenije), ki so se odločile združiti moči in na svojevrsten način prispevati k učenju za razvoj (Development Education). Mladi v parih ali trojicah delamo na trimesečnem projektu, večinoma v eni izmed držav Afrike ali Azije, pri čemer se učimo in pridobivamo izkušnje drug od drugega, predvsem pa od ljudi, s katerimi delamo in preživljamo prosti čas v deželi, ki nas je pripravljena gostiti.

Več o projektu na www.prostovoljstvo.org/glen.

Barbara Gogala

Dnevnik neke prostovoljke

»Sem Barbara Gogala. Štiri leta sem bila prostovoljka v Humani - Združenju svojcev pri skrbi za mentalno zdravje, kamor sem hodila na druženje in delo.

Humana ima center za svojce in delovni center za težje zaposeljive osebe (predvsem duševne bolnike). Mineva 10 mesecev, odkar sem zaposlena redno za določen čas.

Že pet let se borim z duševno boleznijo in sem občutila že vse "stranske učinke" bolezni – s tem mislim na stigmatizacijo, nestrpnost in drugačnost. Mislim, da bi o duševni bolezni morali več govoriti. Že zato vam pošiljam en odlomek iz svojega dnevnika. Bilo bi mi v veselje, če bi to objavili v prostovoljskem časopisu!«

Iz dnevnika ...

Ležim v sobi. Nekdo spet trka po ceveh. Verjetno je namenjeno meni. Kaj sem spet naredila narobe. Koga sem spet užalila. Kdo me nadzoruje? Vsaka pesem, ki jo slišim na radiu, je namenjena meni. Vsak grd pogled tujca na ulici pomeni, da mi želi sporočiti, kako sem slaba. Nimam lastne hrbtenice, zato manipulirajo z mano. So veliko močnejši od mene. Ljudje se odzivajo na moje misli. Iz strahu pred črnimi mislimi te postanejo še bolj žive. Ko bi vsaj lahko zaspala. Vsaj še danes. Slabo se počutim, ker mislim, da motim druge. V mislih preklinjam ali označim človeka s katerim od stereotipov. Zelo trpim. Predvsem zaradi tega, ker ne prenesem, da bi nekdo trpel zaradi mene. Ljudje me non-stop ocenjujejo. Nimam samozavesti, zato me lahko vsak rani. Slišim besede kot so: "Nora je!", "Dobra je!", "Vidiš, da ni dobra!". Voljo za življenje mi dajejo ljudje, ki verjamejo vame. Tudi teh je nekaj. Hvaležna sem zanje. Vse, o čemer razmišljam, se mi zdi, da nekdo posluša. Misli postajajo vse bolj bolne, neresnične, zatiram se in ponižujem, čeprav tega ne zaslužim. Včasih so glasovi tudi prijazni z mano, a bolj poredko. Vsako mojo misel ponovijo in vrtajo vame, da jim izdam najbolj zaupne skrivnosti. Občutek je grozen. Ker mislim, da vsi ljudje slišijo moje

misli, se počutim kot izdajalka. Nekoč sem brala, da shizofreniki običajno izgubijo vse prijatelje. Zdaj se vedno bolj zavedam, da je to res. Imam dobre prijatelje, a ne vem, koliko žalitev bodo še prenesli. Včasih me glasovi izsiljujejo, češ, da mi ne bodo pomagali, če jih ne bom ubogala. Včasih so dobri z mano. Mislim, da me opravičujejo pri ljudeh, ki me obsojajo. Kadar imam o sebi v redu mnenje, utihnejo ali pa me hvalijo. Brat pravi, da so to angeli, ki mi želijo nekaj sporočiti. Ne vem. Ne maram in nisem vajena biti v središču pozornosti. Ne vem, zakaj sem nagnjena k mučenju same sebe. Kot da bi bila razvila nekakšen miselni obrambni sistem, ki povzroča, da zavrnem vsako pohvalo drugih. Hočem dokazati, da imam jaz prav, in s tem se vodim v prepad. Po lokalih skorajda ne hodim. Tudi v kino in gledališče ne, kar najbolj pogrešam. Cerkev mi je še najbolj blizu, ker čutim, da me verni ljudje razumejo. Tudi sama se čutim vedno bliže Bogu. Moji mi pravijo, naj se ne zmenim za glasove, naj jih ignoriram, a to sploh ni tako enostavno, ker se odzovejo na vsako mojo misel. Glasovi se hranijo z mojim strahom in sramom, z zaničevanjem same sebe. Najhuje je doma, ker je to kraj začetka bolezni, strašnega izbruha shizofreničnih mor. Razmišljam o situaciji, jo primerjam s preteklostjo. Iščem pomen te bolezni, kaj bi dobrega povzela iz tega. Verjet-

no to, da bolje poznam samo sebe, svoje meje, da sproti spoznavam in rešujem svoje temne strahove in mirim svoj ego s ponižnostjo in toplino v srcu ter z zavedanjem minljivosti tega sveta. Vsi smo božji otroci. Prijateljica mi je nekoč (da bi mi dala upanje) dejala, da nihče od Boga ne prejme težje naloge, kot jo sam lahko reši. Verjamem v to. Vedno se opiram na to, kar imaš, ne česar nimaš. Kaj je sploh važno mnenje drugih o tebi? Naj se motijo, naj imajo prav, ne morejo te narediti nesrečne, če jim ti tega ne dovoliš.

Vmes, med vso to dramo, pa celo živim normalno življenje. Srečni trenutki mi dajejo energijo za življenje. Najdem jih v iskrenem nasmehu, v besedi, v prijateljih, ki mi stojijo ob strani, in v ljudeh, ki verjamejo vame. Spoznavam, da res nikoli nisi všeč vsem, kakorkoli narediš. Izgleda, da sem prej živela v pravljici. Mislim, da smo vsi mi bolniki posebni v tem, da verjamemo v pravljice, ob najmanjši kruti resnici pa se zlomimo. V sebi gradimo svoj svet in se zapiramo vanj. Le trda roka in veliko truda ter čas pripomorejo k ozdravljenju ranjene duše ...

Mladinska izmenjava v Belgijo

(30. 6. – 7. 7. 2007) ...

Duši Kumer

... je projekt, organiziran s strani belgijske mladinske organizacije JIZ (Jeugd International Zemst), ki je v letošnjem letu nosil naslov »Europossible«, in kjer naj bi se poglobljeno izobrazili o Evropski uniji.

Nekako takole sem se seznanila z informacijami, ki sem jih dobila na mreži elektronskih novic Slovenske filantropije, do katerih imam dostop, ker sem njihova prostovoljka. Iskali pa so nekoga, ki bi stvar izpeljal, organiziral, našel sedem mladostnikov v starosti od 16 do 20 let. Ker sem sama absolventka socialne pedagogike, se seveda ta zadeva še kako tiče ravno mojega profila. Potovanja pa so vsekakor moj hobi številka ena!

Seveda sem se na razpis nemudoma prijavila, kar tresla sem se od navdušenja. Sledil je razgovor, nato pa nekaj dni čakanja na odgovor. Težko sem čakala, še težje, ker sem se šele po razgovoru zavedla, da v bistvu nisem o sebi povedala nič konkretnega! Bila sem slabe volje, pesimistično nastrojena, zato sem kar poklicala. Nisem mogla več čakati ... In kaj mi pove glas na drugi strani aparata? »Ja, Duši, ti boš vodila izmenjavo!« Od navdušenja sem začela kar skakati, nisem mogla verjeti, da se mi je želja izpolnila ...

Sledila je faza organizacije. Sestaviti sem morala vabilo, ki so ga potem na Slovenski filantropiji razposlali naokoli vsem svojim prostovoljcem. Tudi udeleženci so morali namreč biti prostovoljci. Odzval se ni nihče. Seveda sem bila presenečena, kajti, če si sama sebe predstavljam v teh letih, s podobno ponudbo pred sabo ... ne bi oklevala, takoj bi se prijavila. Zato so vabilo razposlali naokoli vsem organizacijam, ki kakorkoli sodelujejo s Slovensko filantropijo. Odzivi so se začeli kopičiti, mislim, da je bilo vsega

skupaj tam nekje 40 prijav. Moja naloga pa je bila pripeljati sedem mladostnikov – torej, kako jih izbrati?

Uporabila sem metodo motivacijskega pisma, pri čemer sem si želela, da bi bili pisci kar se da sproščeni ... in saj gremo na počitnice, ne pa na neko podaljšano šolanje. Končno sem izbrala 6 deklet in enega fanta. Želela sem si več fantov, a se očitno ti

Poleg nabora mladih je k organiziranju spadalo še organiziranje same poti v Belgijo. Iskala sem najcenejšo možno varianto in jo našla! Na pot smo se odpravili s kombijem slovenske popularne skupine Anavrin. Bobnar nas je odpeljal na letališče v Trevisu, odkoder smo z nizkocenovnim prevoznikom odleteli v Belgijo! Tam sta nas pričakali dve od pre mnogih

Slovenske prostovoljke in prostovoljec na mladinski izmenjavi v deževni Belgiji.

Foto: Duši Kumer

podobnih zadev ne udeležujejo tako zelo radi kot morda v nekaterih drugih državah. To smo kasneje videli na lastne oči ... na primer iz Izraela, Nizozemske sami fantje ... izmenjava je bila mednarodna. Poleg udeležencev iz države gostiteljice (Belgije), so bili prisotni na izmenjavi še mladi iz Španije, Poljske, Turčije, Izraela, Nizozemske. Vsega skupaj nas je bilo okoli šestdeset.

belgijskih organizatorjev in avantura se je zares začela!

Izmenjava se je pričela v Bruslju, kjer smo spali prvi dve noči. V nedeljo so bili organizirani izleti v Antwerpen, Brugge, s kolesi ali podzemno železnico po Bruslju! Vsak si je lahko izbral tisto, česar si je najbolj želel. Mislim, da smo bili Slovenci – to smo bili poleg moje malenkosti še Ajda, Barbara, Erika, Eva K., Eva M.,

Marcela in Matic – zelo zadovoljni!

Po večerni zabavi v kletnih prostorih mladinskega hotela smo se v ponedeljek dopoldan odpravili na kampiranje v Ardene! Tega sem se sama najbolj veselila, kar narisala sem si tisto naravo, šotore ... na žalost smo imeli nesrečo z vremenom. Vseh 5 dni je deževalo, zaradi česar smo imeli več intervencij - selitev iz šotorov. Prav tako nam je na račun dežja odpadlo kar nekaj aktivnosti. Vseeno pa smo veslali 11 kilometrov v kajakih po precej deroči vodi, se odpravili na orientacijski pohod, se vozili s kolesi, ko pač ni deževalo, nekateri so celo odšli do bližnjega Luksemburga, se šli super noro igrice v gozdu ... Vse skupaj je bilo dokaj improvizatorsko, vendar toliko bolj zabavno. Menim, da je bil tudi dež povsem dobra izkušnja za vse udeležence. Kot so mi rekli moji udeleženci, sedaj bolj cenijo ugodje, ki ga imajo doma, končno občutijo na lastni koži, kako je nujno, da poskrbiš v takih razmerah za sebe ... da nisi moker, da ni kavča, kaj šele televizije. Kakršnakoli televizija bi bila seveda odveč!

Kot sem že napisala, so se izmenjave udeležili mladi iz sedmih držav, zato dolgočasno res ni bilo. Rodilo se je veliko novih poznanstev, pri tem pa smo se sporazumevali v angleščini. Mislim, da lahko brez problema rečem, da je bila to za mnoge nepozabna izkušnja ... kot tudi zame!

Po petih dneh kampiranja smo se odpravili nazaj v Bruselj, kjer smo preživeli še eno nepozabno noč, nato pa se v soboto – po tednu dni – odpravili nazaj domov. Solza v očeh ni bilo moč zgrešiti!

Naj za konec povem še nekaj besed o sami organizaciji Belgijcev. Brez pripomb! Odlično. Za vse je bilo poskrbljeno. Na samem kampu smo imeli svoje kuharje, tako da je bila hrana kot v hotelu. Če hrane ni bilo, je vsak v roke dobil 8 evrov in z njimi naredil, kar mu je srce poželelo. 70 % stroškov letalske karte je bilo udeležencem povrnjenih. Vse je bilo odlično, na žalost le nesreča z vremenom, vendar tudi to na koncu nikomur ni povzročalo težav. Človek se vsega navadi ...

Upam, da se bodo v bodoče podobne izmenjave še dogajale, predvsem pa da bi do nečesa podobnega lahko prišlo tudi pri nas ... torej, zavijajmo rokave ...

Eva Gračanin

Ali ste vedeli ...

... da je v Sloveniji več prostovoljcev kot prostovoljk. Raziskava Velikost, obseg in vloga zasebnega neprofitnega sektorja v Sloveniji je namreč pokazala, da je izmed vseh prostovoljk in prostovoljcev slednjih 58,7 %. Prostovoljke prevladujejo le v verskih organizacijah.

V Sloveniji največji delež društev deluje na športnem in rekreativnem področju. K visokemu odstotku prostovoljcev pa prispeva tudi bogata tradicija prostovoljnih gasilskih društev.

... da bo število prostovoljk in prostovoljcev na Olimpijskih igrah v Pekingu približno enako številu tujih obiskovalcev iger - okrog pol milijona.

Povežimo zabavno s koristnim.

... da je raziskava Prostovoljsko delo v Avstraliji (Voluntary Work in Australia), ki jo je opravil avstralski statistični urad (Australian Bureau of Statistic), pokazala, da se odstotek prostovoljk in prostovoljcev v celotni populaciji povečuje, zmanjšuje pa se število ur opravljanja prostovoljskega dela.

Vedno več je možnosti za prostovoljsko delo, prostovoljke in prostovoljci pa imajo vedno manj časa.

... da Mednarodna delavska organizacija in Center za študije civilne družbe na Univerzi Johna Hopkinsa v sodelovanju s Prostovoljci Združenih narodov pripravljata Priročnik za merjenje prostovoljskega dela. Priročnik bo namenjen vsem statistikom, ki se ukvarjajo z delovno silo. Prostovoljsko delo bo tako postalo del raziskav delovne sile po vsem svetu.

Da bomo vedeli, koliko prispevajo prostovoljke in prostovoljci k dobiti celotne družbe.

... da je makedonski parlament 2. julija letos sprejel zakon o prostovoljstvu. V Sloveniji imamo končni predlog zakona o prostovoljstvu, ki pa že nekaj leti leži na Ministrstvu za delo družino in socialne zadeve.

Prostovoljstvo je predvsem v t. i. anglosaksonskih državah nekaj samoumevnega, zato zakona ne potrebujejo. V Sloveniji pa večini še vedno ni čisto jasno, kaj in predvsem zakaj prostovoljstvo, zato je potrebna sistemska ureditev.

... ZDAJ VESTE!

Uvodna usposabljanja za prostovoljke in prostovoljce

Če želiš dobiti širši pogled na področje prostovoljskega dela, se nam pridruži na uvodnem usposabljanju za prostovoljke in prostovoljce ter vse tiste, ki vam je prostovoljstvo španska vas, pa vseeno ne bi radi ostali nevedni.

Uvodno usposabljanje **se dotika splošnih tem**, ki so pomembne za izvajanje prostovoljskega dela. To pomeni, da prostovoljka/prostovoljec ne pridobi specifičnih znanj na različnih področjih dela. Usposabljanje namreč **daje širši pogled na področje prostovoljskega dela** in prostovoljko/prostovoljca opozori na nevarnosti v prostovoljskem delu ter usmerja njegovo ravnanje.

Usposabljanje **poteka v obliki izkustvenih delavnic**, zato je število udeležencev omejeno na 15 ljudi in je potrebna predhodna prijava. Prijavnico najdeš na www.prostovoljstvo.org/usposabljanja.

Usposabljanje poteka dva dni, in sicer prvi dan od 9. do 17. ure, naslednji dan od 9. do 16. ure.

Izvajajo se v Ljubljani, na sedežu Slovenske filantropije (Poljanska cesta 12), in v ostalih krajih po Sloveniji, na sedežih organizacij, ki v svoje programe vključujejo tudi prostovoljke/prostovoljce.

Več na www.prostovoljstvo.org/usposabljanja.

Skupina prostovoljk in prostovoljcev na usposabljanju marca 2007

Foto: Arhiv Slovenska filantropije

Usposabljanja v letu 2007:

- 10. in 11. november
- 17. in 18. november
- 24. in 25. november
- 8. in 9. december

Vabljeni!

Teme usposabljanja:

- vloga prostovoljskega dela v družbi,
- odnos do stigmatiziranosti v družbi,
- motivacija za prostovoljsko delo,
- komunikacija,
- pravice in odgovornost prostovoljcev ter
- etika - etični kodeks v prostovoljstvu.

Kontaktna oseba za usposabljanja:

Alenka Oblak, koordinatorica prostovoljstva pri Slovenski filantropiji

Slovenska filantropija
Poljanska cesta 12, 1000 Ljubljana

T: 01/ 430 12 88

F: 01/ 430 12 89

M: 041/ 654 726

E- naslov:

alenka.oblak@filantropija.org

SUPER PROSTOVOLJEC OPPOZARJA!

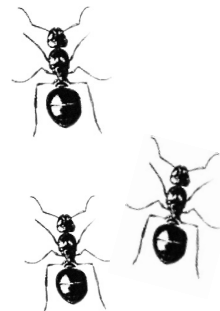
KAJ PROSTOVOLJSTVO NI!

BESEDO PROSTOVOLJSTVO
UPORABLJAMO NA
RAZLIČNE NAČINE
POGOSTO V MEDIJIH NAJDEMO
IZJAVE KOT SO.....

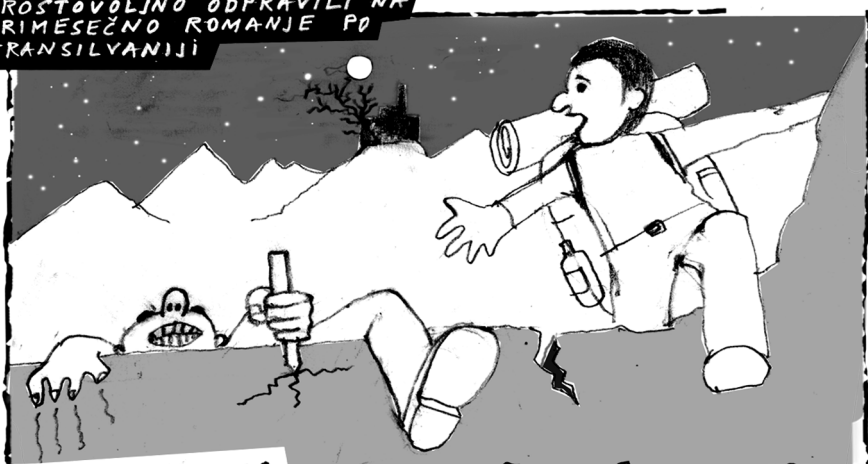

KO ME SPRAŠUJETE
O PROSTOVOLJSTVU

JAZ VEDNO
KUPUJEM
VOŠČILNICE
PRI HUMANITARNIH
ORGANIZACIJAH, MISLEČ
DA STEM KAJ
PRISPEVAM

NAŠI ROMARJI SO SE
PROSTOVOLJNO ODPRAVILI NA
TRIMESEČNO ROMANJE PO
TRANSILVANIJU

IN SPLOH
NE..

NAŠI VOJAKI SO PROSTOVOLJNO
SLI POMAGATI.....

Vsi, ki znate risati stripe in ilustracije, pisati zgodbe, sestaviti križanke, rebuse ali karkoli zabavnega, je to vaša stran. Super prostovoljec bo poskrbel, da bo vse kul, tudi če vaši izdelki ne bodo všeč prav vsem.

No, dajte domišljiji prosto pot. Tema je znana:

PROSTOVOLJSTVO

Lahko je tudi solidarnost, (ne)strpnost, različnost, drugačnost ... in vse, kar je v naši družbi prav ali ne. Vaša remek dela nestrpno čakamo, ker mi za naslednjo številko samemu ne bo uspelo vsega narediti.

Naslov je znan:

Slovenska filantropija
Poljanska cesta 12

1000 Ljubljana

e-naslov:

eva.gracanin@filantropija.org

Za vaš trud vas čaka lepa nagrada.

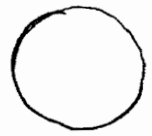
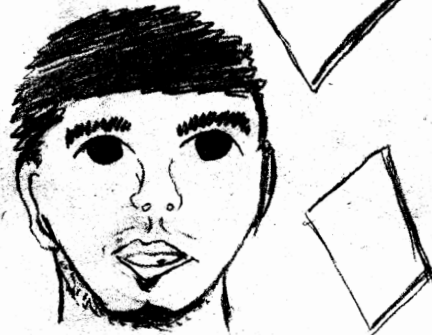
To bi bilo to.

Vaš SP.

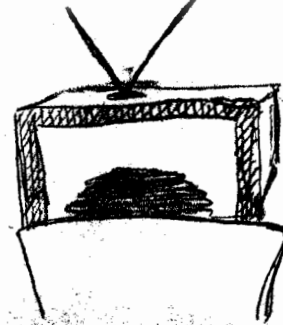
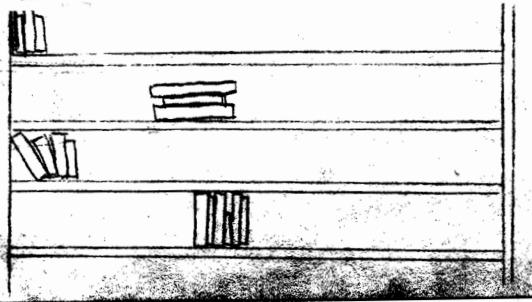
PRISUJE SO POLETNE POČITNICE, Ž NJIMI PA SEVEDA MAJ BI PRISUJE TUDI DOGODIVŠČINE. NO KAKORKOLI SI PAČ NEKDO RAZLAGA TE DOGODIVŠČINE - PO SVOJE ALI PA PO SSKJ!

SONCE PRIFERA IN ZUNAJ NI SKORTAJ NOBENE ŽIVE DVŠE. SEVEDA ČE BI SI ŽELEL MIETI VONJ PO PEČENETI ŽREZKU, BI ČEL V TRGOVINO PO PESO IN GA DAL NA ŽAR. KER SEVEDA NI TE ŽELJE, SEDIS DOPA, PUEŠ HLADNO PIJANČO, PLOŽIGANE PA PONOVO VKLOPIŠ NA ON.

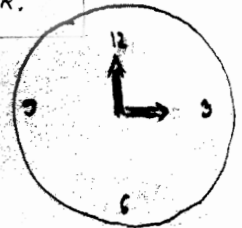
ODLOČIŠ SE, DA BOŠ NASLEDNJI DAN ČEL V KNJIŽNICO PO KNJIGE, KATERE TI JIH NI USPELO BRATI MED ŠTUDIJSKIM LETOM. SEVEDA KOT NAROČENO SO VSE TE KNJIGE SPOSOLNE IN REZERVIRANE VNAPEJ. RAZMIŠLJAŠ ČE BOŠ SPLOJ PRISL DO NJIH NASLEDNJE UEDO.

PONOVO SEDIS DOPA. V OHLAJEJI DNEVNI SOBI POČASI SRKAŠ LEDENI ČAJ, TER TELOVADE Ž DALJINKETI OD ENE TELEVIZORJE DO DRUGE. KO JE NE PRENEŠEŠ VEČ "VČENJA NEHISKEGA JEZIKA", SE ODLOČIŠ DA ŠE NALO PDVEČAS RAČUN NA MOBITELU.

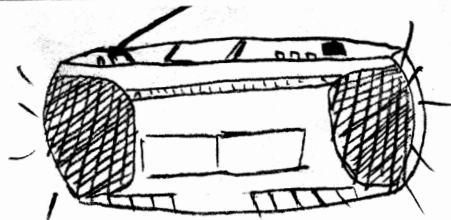
USAKEDA KI GA KONTAKTIŠ JE AU NA MORJU, DELA, MEDOSEBNI, NEKJE IZVEN SLOVENIJE, ALI PA SE ZARADI STARIH NEPRAVILNIH RAČUNOV UČI. V MISLI TI CELO PRIDE NORA IDEJA, DA SI ZA NASLEDNJE LETO PUSTIŠ 8 IZPITOV ZA JESENSKI ROF.

NED TE NORA IDEJE SE KONČNO NA DRUGI STRANI OGLASI ZNANI GLAS, S KATERIM SE POHVARJAŠ RAVNOTAKO, KOT DA SE SEDAJ RAČUNAJO IMPULZI SELE PO TRETJI VKI POGOVORČA. S PRIJATELJEJ PODVOMITA, ČE BOSTA SPOJ PREŽIVELJ DO MORJA, DOLGČAS ČEZ DAN RES VBLJA.

SEVEDA KER KAKRŠNOKOLI DELO ODPRADE, RAZMIŠLJAŠ, RAZMIŠLJAŠ IN ŠE KAR RAZMIŠLJAŠ ... DOKLER NE VKLJUČIŠ RADIO IN SLEŠIŠ ODDASO O PROSTOVOLJSTVU. PRIJATELJI ŠE ŽGROŽENO ODZOVE - "BRES RAČILA PA RES NE BODI DELAL RAJE BODI ŠE NAKREJ PREVEČVAL SVOJ DOLGČAS" IN ŠE POSLOVI.

TI PA SI SADI PRI SEBI FOSTAVIŠ VPRAŠANJE
ZAKAJ PA NE?

KOLENDAR TAKŠNIH IN DRUGAČNIH DNI IN DOGODKOV

2007

OKTOBER

PRVI TEDEN

Teden otroka

PRVI PONEDELJEK

Svetovni dan habitata

1.

Svetovni dan starejših + Dan arhitekture + Dan glasbe

1.-2.

Festival za tretje življenjsko obdobje

4.

Dan boja proti mučenju živali

5.

Svetovni dan učiteljev

6.

Tek in hoja za upanje (Evropa Donna) + Svetovni dan otroka + Svetovni dan bivalnega okolja

9.

Svetovni dan pošte

10.

Svetovni dan duševnega zdravja

10.-21.

Evropsko prvenstvo v namiznem tenisu za invalide

15.

Svetovni dan hoje

16.

Svetovni dan hrane

17.

Mednarodni dan boja proti revščini

16.-18.

Študentska arena

20.

Svetovni dan osteoporoze

24.

Dan združenih narodov

28.

Ljubljanski maraton

31.

Dan varčevanja

NOVEMBER

Mesec preprečevanja odvisnosti

11.

Svetovni dan mladine

14.

Svetovni dan diabetesa

16.

Svetovni dan strpnosti

17.

Dan izseljencev

20.

Svetovni dan otroka (obletnica sprejetja Konvencije o otrokovih pravicah)

25.

Svetovni dan boja proti nasilju nad ženskami

25.

Dan brez nakupov

29.

Mednarodni dan solidarnosti s palestinskim ljudstvom + Dan smrtne kazni

DECEMBER

DRUGA NEDELJA

Mednarodni dan otrok v medijih

1.

Svetovni dan boja proti aidsu

2.

Dan boja proti suženjstvu

3.

Mednarodni dan ljudi s posebnimi potrebami

4.

Svetovni dan invalidov

5.

Mednarodni dan prostovoljstva

9.

Dan miru

10.

Dan človekovih pravic

14.

Evropski dan astme

18.

Mednarodni dan migrantov

30.

Krog prijateljstva (Bled)

Možnosti je več.

www.prostovoljstvo.org